

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **F. J.**, narozený „X“, státní příslušnost Čínská lidová republika,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Pavlou Vanickou, advokátkou,
sídlem Slezská 1, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. MV-48557-4/SO/Sen-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 6. 2016, č. j. MV-48557-4/SO/Sen-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 1. 2016, č. j. OAM-537-65/PP-2011, se pro vadu řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 6. 2016, č. j. MV-48557-4/SO/Sen-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 1. 2016, č. j. OAM-537-65/PP-2011. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zamítl žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 90 Ústavy České republiky, čl. 10 odst. 2 a čl. 40 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 2 a 4, § 6 odst. 1, § 50 a § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Rozpor s právními předpisy spatřoval žalobce především ve skutečnosti, že správní orgány namísto soudu k tomu povolanému posoudily otázku viny třetí osoby, která ani nebyla účastníkem daného řízení, a činí ze svého ničím nepodloženého předpokladu zásadní východisko napadených rozhodnutí. Správní orgány vyloučily ze svých úvah některé okolnosti případu spočívající v dopadu jejich rozhodnutí do osobní sféry žalobce. Délkou řízení pak učinily nejistým pobytový status žalobce i životní podmínky dalších členů jeho rodiny a bez jakýchkoliv provedených důkazů a posouzení souvisejících okolností presumovaly vhodnost pobytu žalobce a jeho rodiny v rodné zemi žalobce.
3. Uvedl, že rozhodnutí správních orgánů byla zdůvodněna tím, že se měl dopustit obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„z předloženého spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že také matka nezletilého D. K., paní Z. Y., nejprve nechala účelově zapsat do rodného listu dítěte pana K. K., a to s tím úmyslem, aby pro sebe získala povolení k pobytu.“* Tento závěr měl dle žalobce zřejmě vyplývat z trestního příkazu vydaného proti K. K. dne 29. 11. 2009 (zřejmě myšleno dne 27. 11. 2009 – pozn. soudu) Obvodním soudem pro Prahu 2. Trestní příkaz se však týkal (jak ostatně i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl) jiných osob než rodinných příslušníků žalobce, tedy trestní příkaz se netýkal ani bývalé manželky a družky žalobce paní Y., ani jejího syna D. K., narozeného „X“, který je nositelem sloučení dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že správní orgány tak pro potřebu správního řízení posuzovaly otázku viny třetí osoby nezúčastněné na správním řízení, což přísluší pouze soudům v rámci trestního řízení. Připomněl, že jakákoliv osoba musí být považována za nevinnou do doby, než příslušný soud o její vině rozhodne a takové rozhodnutí nabude právní moci. Na podkladě takto učiněného závěru, který ani nebyl žádným dalším důkazem ze správního spisu podložen, pak správní orgán I. stupně i žalovaný učinili závěr o tom, že zákon o pobytu cizinců byl s cílem získat pobytové oprávnění obcházen nejprve družkou žalobce a následně rovněž i samotným žalobcem.
4. Upozornil na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí odmítl jeho námitku ohledně zásahu do jeho soukromé sféry jako nedůvodnou toliko s prostým poukazem na dikci § 87e odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti zdůraznil, že správní orgány jsou za všech okolností vázány jednak základními zásadami správního řízení, mimo jiné i zásadou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsaženou v § 2 odst. 4 správního řádu, a jednak také zásadou obsaženou v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je každý chráněn před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. V daném případě proti sobě stojí zájem veřejný a zájem soukromý, a je tak povinností správních orgánů zdůvodnit, proč zrovna ten který zájem má v daném případě převážet. Takové posouzení v napadeném rozhodnutí zcela absentuje. Uvedl, že spolu se svojí družkou provozují v České republice restauraci, která je de facto jediným zdrojem obživy pro celou rodinu. Vzhledem k tomu, že nemají k sobě žádné další zaměstnance, mělo by ukončení činnosti žalobce zcela likvidační dopad na fungování restaurace, a tedy i na zajištění příjmů pro rodinu. V dané souvislosti nelze ani pominout fatickou osobní a každodenní péči žalobce o nezletilého, a proto je také v zájmu nezletilého a v souladu s mezinárodními úmluvami, aby celá rodina mohla nerozděleně na území České republiky pobývat.

5. Poukázal dále na to, že podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dne 11. 11. 2010 a že řízení bylo skončeno až žalobou napadeným rozhodnutím vydaným dne 29. 6. 2016. V průběhu správního řízení byl správní orgán I. stupně opakovaně vyzýván k urychlení řízení, přesto bylo konečné rozhodnutí ve věci vydáno po více než 5 letech. S ohledem na § 6 odst. 1 správního řádu není dle žalobce možné takovou dobu považovat za adekvátní. Konstatoval, že žalovaný mu ve svém rozhodnutí doporučuje, aby svůj rodinný život realizoval ve své domovské zemi, kterou dobře zná. Zdůraznil, že prožil většinu svého produktivního života mimo území Číny a v současné době tam nemá žádné odpovídající zázemí a po celou dobu svého pobytu na území České republiky (již více než 10 let) nebyl v zemi původu, navíc pro nezletilého Daniela Kříže by to znamenalo přesun do zcela odlišného prostředí, než v kterém se celý život pohybuje, a nebyl by schopen se přizpůsobit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve ve svém vyjádření podrobně shrnul průběh správního řízení. Dále konstatoval, že v rodném listu nezletilého D. K. je jako otec uveden K. K., který je podle centrální evidence obyvatel také otcem nezletilé L. S., narozené „X“, a A. K., narozené „X“, které jsou občanky České republiky a jejichž matky jsou státními příslušnicemi třetích zemí. Dále poukázal na to, že Obvodní soud pro Prahu 2 vydal dne 27. 11. 2009 trestní příkaz, že pan K. K. spáchal trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území České republiky spočívající v tom, že se dne 10. 9. 2007 nechal zapsat jako údajný otec nezletilé L. S. a dne 8. 10. 2007 jako údajný otec nezletilé A. K., a to v úmyslu legalizovat jejich pobyt na území České republiky, a matkám uvedených nezletilých dětí paní S. Q. a Ch. S. bylo na základě toho, že jsou rodinnými příslušnicemi občana Evropské unie, uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Tím se dle názoru žalovaného potvrdilo podezření, že pan K. K. svým jednáním napomáhá k neoprávněnému pobytu občanům třetích zemí. Z toho dle žalovaného jednoznačně vyplynulo, že také matka nezletilého D. K. paní Z. Y. nejprve nechala účelově zapsat do rodného listu dítěte pana K. K. s tím úmyslem, aby pro sebe získala povolení k pobytu, přičemž žalobce požádal o povolení k pobytu a jako účel pobytu uvedl společné soužití s paní Y. a jejím synem. Dále poukázal na to, že jak žalobce, tak paní Y. po celou dobu řízení vypovídali účelově, zamlčovali správnímu orgánu I. stupně důležité skutečnosti, či přímo uváděli nepravdivé údaje a veškeré jejich jednání směřovalo k tomu, aby získali povolení k pobytu. Žalobce podle přesvědčení žalovaného prokázal svou neúctu k zákonům České republiky již tím, že vstoupil na území České republiky neoprávněně, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

po ukončení azylového řízení zde pobýval nelegálně, účelově si měnil data svého narození a pobýval zde neoprávněně i v době, kdy mu byl přímo odepřen vstup a pobyt. Dále zdůraznil, že žalobce a paní Y. před příchodem na území České republiky byli manželé a dne „X“ se jim narodil syn J. E., který žije v Číně s babičkou, přičemž se nezabývají újmou, která je způsobena jejich vlastnímu synovi tím, že žije odděleně od rodičů, a upřednostňují pouze práva nezletilého D. K., jelikož ten je státním občanem České republiky. Konstatoval, že právě proto se žalobce soustřeďuje na deklarování skutečnosti, že považuje syna své družky za svého syna, neboť tuto cestu považuje za nejsnazší k získání povolení k pobytu.

Správní spis

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 11. 2010 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Na základě žádosti správního orgánu I. stupně byla provedena pobytová kontrola v bytě na adrese „X“. Z výsledku šetření pobytové kontroly ze dne 20. 5. 2011 soud zjistil, že žalobce s jeho družkou paní Z. Y. žijí v jednom pokoji v bytě č. „X“ o velikosti 2+1, přičemž při pobytové kontrole nebyl zastižen nezletilý D. K., neboť měl být na asi jeden měsíc na návštěvě u babičky v Číně, což korespondovalo s tvrzením sousedky paní K., že v bytě vidá muže a ženu okolo 40 let s malým dítětem, které však dlouho neviděla. Ve spisové dokumentaci je založen trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 11. 2009, sp. zn. 8 T 438/2009, z něhož soud zjistil, že pan K. K. byl odsouzen za spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území České republiky podle § 171d odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“), spočívajícího v tom, že se dne 10. 9. 2007 nechal zapsat jako údajný otec nezletilé L. S. a dne 8. 10. 2007 jako údajný otec nezletilé A. K., a to v úmyslu legalizovat jejich pobyt na území České republiky, a matkám uvedených nezletilých dětí paní S. Q. a Ch. S. bylo na základě toho, že jsou rodinnými příslušnicemi občana Evropské unie, uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Z osvědčení o státním občanství ze dne 20. 2. 2008 soud zjistil, že D. K., narozený „X“, je státním občanem České republiky. Z rodného listu nezletilého D. K. bylo zjištěno, že jeho otcem je K. K. a matkou Z. Y.
8. Ve spisové dokumentaci je dále založen protokol o výsledku účastníka řízení ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ze dne 3. 8. 2011, v němž žalobce uvedl, že se s paní Y. seznámil v Číně v roce 1998, v roce 1999 se vzali, do České republiky přicestovali společně v roce 2002 a rozvedli se v České republice v roce 2005. Uvedl, že mají společného syna E. J., narozeného „X“, který bydlí v Číně u babičky. Vypověděl, že s paní Y. se sešli znovu ještě v době, kdy byla paní Y. těhotná (někdy začátkem roku 2008), neboť ji opustil otec dítěte, tak jej kontaktovala přes známé, protože potřebovala pomoci. Žalobce uvedl, že se paní Y. se synem k němu přestěhovali v září 2009. Popsal, že mu nezletilý D. K. říká táto a on nezletilému Y. Y. a někdy E. Konstatoval, že má syna T. T., který žije v Brně a na jehož výživu přispíval do roku 2009. Podle protokolu o výsledku účastníka řízení ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ze dne 3. 8. 2011, paní Y. uvedla, že se se žalobcem znají z Číny, byli manželé a pak se rozvedli, přičemž v době manželství se jim narodil syn. Vypověděla, že podruhé se setkali v roce 2008, půl roku po narození jejího syna D. K. Uvedla, že otcem nezletilého je K. K., který však syna nenavštěvuje, nepřispívá na syna žádnou částkou. Neznala T. T., nikdy o něm neslyšela. Usnesením ze dne 14. 10. 2011 správní orgán přerušil řízení o žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce do doby pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území České republiky. Z uvědomění Policie České republiky, Krajského ředitelství Hlavního města Prahy, ze dne 29. 3. 2013 soud zjistil, že řízení o správním vyhoštění žalobce z území České republiky bylo zastaveno, přičemž usnesení o zastavení řízení bylo poznamenáno do spisu a nabylo právní moci dne 29. 3. 2013. Následně správní orgán pokračoval v řízení o žádosti žalobce. Ve spisu se dále nachází rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 1. 2016, č. j. OAM-537-65/PP-2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně blanketní odvolání, které bylo k výzvě správního orgánu I. stupně doplněno. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 29. 6. 2016.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nedostatečného skutkového stavu, kterou žalobce spatřoval v tom, že závěr správních orgánů o tom, že zákon o pobytu cizinců byl s cílem získat pobytové oprávnění obcházen nejprve družkou žalobce a následně rovněž i samotným žalobcem, nebyl podložen žádným důkazem. Soud se s touto námitkou ztotožňuje. Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“* V projednávané věci byla stěžejním důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt skutečnost, že se opakovaně dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že pan K. K. byl účelově zapsán do rodného listu nezletilého D. K., aby jeho matka paní Y. a následně žalobce, který se cítí být rodinným příslušníkem nezletilého D. K., byli oprávněni čerpat výhody plynoucí z postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podmínkou pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak je důkladné prokázání toho, že se pan K. K. skutečně prohlásil za otce nezletilého D. účelově.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Správní orgány založily svá rozhodnutí o účelovém určení otcovství K. K. k nezletilému D. na tom, že K. K. byl podle centrální evidence obyvatel také otcem nezletilé L. S., narozené „X“, a A. K., narozené „X“, které jsou občankami České republiky a jejichž matky jsou státními příslušnicemi třetích zemí. V této souvislosti poukázaly správní orgány na to, že Obvodní soud pro Prahu 2 vydal dne 27. 11. 2009 trestní příkaz, podle něhož spáchal pan K. K. trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území České republiky spočívající v tom, že se dne 10. 9. 2007 nechal zapsat jako údajný otec nezletilé L. S. a dne 8. 10. 2007 jako údajný otec nezletilé A. K., a to v úmyslu legalizovat jejich pobyt na území České republiky, přičemž matkám uvedených nezletilých dětí paní S. Q. a paní Ch. S. bylo na základě toho, že jsou rodinnými příslušnicemi občana Evropské unie, uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Tím se dle názoru žalovaného potvrdilo podezření, že pan K. K. svým jednáním napomáhá k neoprávněnému pobytu občanům třetích zemí. Z toho dle žalovaného rovněž jednoznačně vyplynulo, že také matka nezletilého D. K. paní Z. Y. nejprve nechala účelově zapsat do rodného listu dítěte pana K. K. s tím úmyslem, aby pro sebe získala povolení k pobytu, přičemž žalobce požádal o povolení k pobytu a jako účel pobytu uvedl společné soužití s paní Y. a jejím synem.
13. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že závěr správních orgánů o tom, že paní Y. nechala účelově zapsat do rodného listu svého syna D. K. jako otce pana K. K., z ničeho neplyne. Je sice pravdou, že pan K. byl dle trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 11. 2009, sp. zn. 8 T 438/2009, odsouzen za spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území České republiky podle § 171d odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona, kterého se dopustil tím, že se nechal zapsat jako údajný otec dvou dívek, jejichž matky byly občankami Čínské lidové republiky, nicméně tento trestní příkaz nijak neprokazuje, že i jeho otcovství k synovi paní Y. bylo učiněno pouze účelově za účelem získání pobytového oprávnění pro paní Y. Ve zmíněném trestním příkazu totiž není ani zmínka o paní Y. a jejím synovi. Rovněž ve správním řízení provedené výpovědi paní Y. a žalobce jsou shodné v tom směru, že skutečným otcem nezletilého D. je právě pan K. K. Ani z žádného dalšího důkazu, který se nachází ve spisové dokumentaci, nelze učinit jednoznačný závěr o prokázání toho, že pan K. K. je pouze fiktivním otcem syna paní Y. Soud tedy zdůrazňuje, že závěr správních orgánů o tom, že otcovství k nezletilému D. bylo ze strany pana K. K. určeno účelově, je pouhou jejich domněnkou a spekulací, která nemá žádnou oporu ve spisové dokumentaci. Lze souhlasit se správními orgány v tom směru, že dotčený trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 v nich mohl oprávněně vyvolat podezření o možném účelovém určení otcovství k nezletilému D. K., nicméně toto své podezření byly povinny podložit dalšími důkazy, které by toto jejich potvrzení potvrdily, nebo vyvrátily. V tomto ohledu by se nabízela zejména výpověď pana K. K., kterou však správní orgány neprovedly. Pouze na okraj soud podotýká, že kopie trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 11. 2009, sp. zn. 8 T 438/2009, není opatřena řádnou doložkou právní moci. Nelze tedy dle mínění soudu postavit najisto, že trestní příkaz skutečně nabyl právní moci a nebyl například v pokračujícím trestním řízení zrušen.
14. Soud nepřehlédl, že správní orgány odvozovaly obcházení zákona o pobytu cizinců i z toho, že žalobce a jeho družka v předchozích řízeních vypovídali účelově, zamlčovali správním orgánům důležité skutečnosti (otázku svého předchozího manželství) a uváděli nepravdivé údaje. Soud souhlasí i s tím, že žalobce prokázal v minulosti neúctu k zákonům Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

České republiky v tom, že vstoupil na území České republiky neoprávněně, po ukončení azylového řízení zde pobýval nelegálně a účelově si změnil datum svého narození (při nelegálním vstupu na území České republiky uváděl datum narození dne 8. 1. 1984, ačkoli ve skutečnosti se narodil dne 9. 1. 1975). Nicméně i tyto výše uvedené okolnosti svědčící o snaze žalobce setrvat na území České republiky a zajistit si legalizaci svého pobytu i za cenu uvádění nepravdivých informací nic nemění na tom, že správní orgány v této věci odůvodnily obcházení zákona o pobytu cizinců především tím, že prohlášení otcovství k synovi paní Y. panem K. bylo učiněno za účelem získání příslušného pobytového oprávnění pro paní Y. a jejího syna, přičemž žalobce svou nynější žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu odvozuje od soužití právě s paní Y. a jejím synem. Pro tuto rozhodující okolnost vedoucí k zamítnutí žádosti žalobce však správní orgány nezajistily žádné relevantní důkazy, které by ji prokázaly.

15. Soud shrnuje, že správní orgány vzaly za prokázaný skutkový stav spočívající v účelovém určení otcovství ze strany K. K. k nezletilému D. K., ačkoliv tento skutkový stav nemá oporu ve spise, a spis tak vyžaduje zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
16. V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro výše popsanou vadu soud nepřikročil k přezkumu dalších námitek žalobce, neboť by to bylo předčasné.
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
18. V dalším řízení správní orgány opatří podklady pro podporu jejich závěru o účelovém určení otcovství k nezletilému D. K. panem K. K., případně jiné (další) podklady prokazující jejich závěry. Na základě takto doplněného správního spisu znovu posoudí, zda otcovství k nezletilému D. K. bylo určeno účelově a jaký má tato skutečnost vliv na žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu, případně zda existují jiné důvody pro její zamítnutí. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
19. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za uhrazený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právní zástupkyní žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí a příprava zastoupení - dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, podání žaloby - dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu a z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Soud dále uvádí, že žalobci nepřiznal náhradu vynaložených nákladů spočívajících v uhrazeném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a odměny právní zástupkyně za návrh na přiznání odkladného účinku, jelikož žalobce nebyl s tímto návrhem úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 8. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.